

Елегія «Відпахла липа, білим цвітом злита...» (1968)

Вінграновський Микола Степанович

Відпахла липа, білим цвітом злита,
І з літа покотилася гроза.
Ти виглядаєш іншого вже літа,
Тобі ж цього я ще не доказав...
Ще пахне хвиля яблуком і тілом,
І сушить голову за цвітом своїм мак...
Ще нам не все з тобою дохотіло.
Прощатися нам ніяк і ніяк —
Ще сміх наш вогкий, сльози не солоні,
Роки ще нас у спину не женуть,
Нам ще не чуть зимових наших дзвонів,
Хоча й весняних дзвонів вже не чуть...
Відпахла липа, білим цвітом злита,
І покотилася гроза аж до плачу,
Ти виглядаєш іншого вже літа,
А я, печальний, в цьому ще мовчу...
То кожному його в його новій потребі,
То кожному свій час, що неодмін згоря...
Темніє лист на світло-темнім небі,
І біля неба гріється зоря...

1968

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/elehii_vidpakhla_lypa_bilym_tsvitom_zlyta